

Arrest

nr. 261 114 van 24 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 maart 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 september 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 251 697 van 26 maart 2021 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 4 juni 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten :
(...)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/09/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/03/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 10/03/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevelgegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4, 7, 24 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”, van “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en het vertrouwensbeginsel volgens dewelke, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”, van het rechtsbeginsel “audi alteram partem”, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging.

Na een theoretische uiteenzetting licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“Eerst onderdeel

De bestreden beslissing werd genomen in schending van het recht om gehoord te worden en de zorgvuldigheidsplicht die op verwerende partij rust, omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden

beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoekende partij met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd.

De zorgvuldigheidsplicht en het recht om te worden gehoord verplichtte verwerende partij om verzoeker uit te nodigen, of althans hem in staat te stellen om zijn argumenten tegen de door hem voorgestelde beslissing in te brengen:

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue: » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du

15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij. Verzoeker werd niet uitgenodigd om zijn standpunt te uiten, werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissing die genomen zou worden door verwerende partij, en werd niet geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure.

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om zijn standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015; RvV n°146 513 van 27.05.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015; RvV n°151890 van 7.09.2015; RvV n° 157.132 van 26.11.2015; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

P. GOFFAUX wijst erop het feit dat om « effectief » te worden gehoord, meerdere waarborgen worden als noodzakelijk gesteld in de rechtspraak (zie P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, eigen benadrukking) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°15

Mocht verzoeker effectief zijn gehoord had zij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- Het feit dat verzoeker aan een bijzondere medische aandoening lijdt waarvoor hij binnenkort zal worden geopereerd. Verzoeker heeft inderdaad lipomen in zijn rug, met een vermoedelijke liposarcoom laesie. Hij zal binnenkort naar het ziekenhuiscentrum van Libramont terugkeren om drie laesies in zijn rug onder algemene verdoving te laten verwijderen door Dr. S.L. (...). Ook de postoperatieve evolutie zal van nabij moeten worden gevolgd (voy. stukken 3 tot 6). Deze operatie was aanvaard door Fedasil en zal plaatsvinden op 28.07.2021 (stukken 14 en 15). Deze aanstaande operatie verhindert verzoeker het land te verlaten, ten minste binnen de vereiste termijn ;*

- Het feit dat verzoeker zijn privé en familielevens - in de zin van artikel 8 EVRM - in België heeft ontplooid: verzoeker is al meer dan één jaar in België en wil er blijven omdat hij zich er thuis en geïntegreerd voelt; in die tijd heeft hij zijn leven in België weer opgebouwd met zijn gezin; hij heeft altijd toestemming gehad om op Belgisch grondgebied te verblijven; hij wil en doet al het mogelijke om zijn administratieve situatie sinds zijn aankomst in het Koninkrijk te regulariseren, samen met zijn gezin; de tijd die hij op Belgisch grondgebied heeft doorgebracht, heeft hem in staat gesteld zijn voornaamste interesses te ontwikkelen en zich in België te ontplooiën; hij heeft sinds zijn aankomst op Belgisch grondgebied sterke sociale banden gesmeed en ontwikkeld;
- Het feit dat verzoeker zich ook persoonlijk en professioneel in België wil inzetten: hij heeft enkele maanden bij de SPRL C. (...) gewerkt (stuk 7), hij werkt momenteel als vrijwillig tuinman op een boerderij (stuk 8), en hij is van plan op 27 mei een opleiding op het gebied van de bouw te volgen (stuk 9);
- Het feit dat de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de COVID-19-pandemie over de hele wereld. In casu, wordt er inderdaad geen rekening gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten, met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing goed bekend van verwerende partij. In El Salvador, neemt het aantal gevallen momenteel toe, zoals blijkt uit de grafieken (stuk 11). Medio mei was het totale aantal doden gestegen tot 2.158 (stuk 12) - met meer dan 700 geregistreerde doden tussen januari en april 2021 (stuk 13)! Toch, hebben deze elementen invloed op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd.

Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing zeker verschillend zijn geweest.

Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing schendt artikelen 3 en 8 EVRM, 7, 24 en 52 van het Handvest, 74/13 Vw en 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, omdat het niet gemotiveerd is ten aanzien van de gezondheidstoestand van verzoeker, alsmede zijn privé- en gezinsleven, omdat er geen belangenafweging werd gevoerd rekening houdend met deze fundamentele rechten, en omdat verzoekers verwijdering deze fundamentele rechten in gevaar brengt.

In casu, heeft verzoeker inderdaad lipomen in zijn rug, met een vermoedelijke liposarcom laesie. Hij zal binnenkort naar het ziekenhuiscentrum van Libramont terugkeren om drie laesies in zijn rug onder algemene verdoving te laten verwijderen door Dr. S.L. (...) (stukken 14 en 15). Ook de postoperatieve evolutie zal van nabij moeten worden gevolgd (voy. stukken 3 tot 6). Het is duidelijk dat hij zijn partner nodig zal hebben om bij hem te zijn, en voor hem te zorgen - het is aan verwerende partij om dit gezinsleven te respecteren en dit koppel niet te scheiden.

Wat betreft zijn privé- en gezinsleven, is hij hier in België met zijn levenspartner al meer dan één jaar. Hij heeft in België zijn leven ontplooid en wil er blijven omdat hij zich er thuis en geïntegreerd voelt. In die tijd, heeft hij altijd toestemming gehad om op Belgisch grondgebied te verblijven en al het mogelijke gedaan om zijn administratieve situatie te regulariseren samen met zijn gezin. Hij heeft ook altijd gewerkt en heeft zijn voornaamste interesses ontwikkeld. Sinds zijn aankomst op Belgisch grondgebied, heeft hij ook sterke sociale banden gesmeed en ontwikkeld.

Geen van deze twee punten worden echter in de bestreden beslissing gemotiveerd.

Deze elementen zijn echter van fundamenteel belang in het geval van verzoeker. In het bijzonder verhindert verzoekers op handen zijnde operatie hem te reizen - althans binnen de in het bestreden besluit gestelde termijnen. Het verzuim om rekening te houden met zijn medische situatie vormt, naast een motiveringsgebrek, een schending van artikel 3 EVRM.

Er bestaat in het administratief dossier een nota "art. 74/13 VW" maar deze wordt niet vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten, en de inhoud daarvan wordt ook niet samengevat in de

motivering, zodat er niet kan worden vastgesteld dat ze deel uitmaakt van de motivering en dat er met de door art. 74/13 VW geviseerde elementen wel rekening werd gehouden.

De Raad van State heeft al geoordeeld dat de motieven kenbaar moeten zijn "hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636)" (zie arrest RvV nr. 249 058 dd. 15.02.2021 en ook arrest RvV nr. 249 199 dd. 16.02.2021).

Het administratief dossier is niet bedoeld om de motivering aan te vullen, maar om die te staven, en controleren.

De elementen en belangafwegingen die door verwerende partij worden gemaakt, en moeten gemaakt worden in toepassing van artikel 74/13 Vw, moeten worden weergegeven in de formele motivering. Hoewel artikel 74/13 Vw geen expliciete motivering vereist op zich, artikelen 62 Vw en de motiveringsplichten als algemeen rechtsbeginsel, impliceren dit wel.

Wat de medische toestand in het bijzonder betreft, dient ook vastgesteld te worden dat de nota enkel verwijst naar de mogelijkheid om te reizen en de behandeling verderzetten in El Salvador, maar houdt geen rekening met het feit dat verwerende partij rekening hield met de medische opvolging die aan de gang is in België, en die verhinderd wordt door de uitvoering van de bestreden beslissing. De geplande opvolging wordt hier stopgezet, wat noodzakelijkerwijs vertraging zal veroorzaken in de medische behandeling, ten nadeel van verzoekers gezondheidstoestand. Er werd niet op afdoende en passende wijze rekening gehouden met de medische situatie, daar verwerende partij zich heeft beperkt tot vragen die zich bij de behandeling van een 9ter-aanvraag stellen, maar geen passende analyse heeft gedaan t.a.v. een bevel om het grondgebied te verlaten.

De motivering is niet passend noch afdoende, en artikel 74/13 VW werd geschonden.

Derde onderdeel

Verwerende partij maakt een kennelijke appreciatiefout en schendt de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 74/14 Vw, en de bestreden beslissing is onvoldoend gemotiveerd, aangezien de gezondheidsrisico's van de COVID-19-pandemie niet geanalyseerd noch gemotiveerd werden, en aangezien er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing, de termijnen voor de uitvoering ervan (in het onderhavige geval 30 dagen).

Er wordt door verwerende partij geen rekening gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten, met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing goed bekend van verwerende partij en ook al heeft de bestreden beslissing aanzienlijke gevolgen voor de verwijdering van verzoeker.

Het is bekend dat de vorige Premier, Mevrouw Sophie WILMES, op 12 maart 2020 de eerste maatregelen voor de Belgische bevolking heeft aangekondigd om samen tegen het virus te strijden. Op 17-18 maart 2020 heeft haar regering haar maatregelen officieel versterkt door middel van een persbericht en kondigde zij met name aan dat alle reizen buiten België nu verboden zijn, enz.

Deze maatregelen - genomen in een internationale inspanning om de verspreiding van het virus tegen te gaan - worden genomen om ervoor te zorgen dat alle nationale spelers samenwerken om de volksgezondheid en de (Belgische, maar ook mondiale) bevolking te redden. We zijn ons bewust van de verwoestingen die COVID-19 al over de hele wereld (en dus ook in El Salvador) heeft aangericht.

Hoewel België op het moment van schrijven zijn grenzen sinds 19 april 2021 weer heeft opengesteld, en ook de bars en restaurants weer open zijn gegaan (tot 22.00 uur), blijft voorzichtigheid geboden. De Belgische autoriteiten roepen nog steeds op tot uiterste voorzichtigheid, en de heropening van bars/restaurants en grenzen moet gebeuren met strikte naleving van de ingevoerde maatregelen (vier aan tafel, afstand 1m50, om naar het buitenland te gaan moetje een "PCR" test doen en een formulier invullen, een quarantaine doen bij terugkeer, ...). Kortom, er is een beetje flexibiliteit, maar geen versoepeling.

Niemand weet wanneer dit alles zal stabiliseren of eindigen.

In El Salvador, neemt het aantal gevallen momenteel toe, zoals blijkt uit de grafieken (stuk 11).

Medio mei was het totale aantal doden gestegen tot 2.158 (stuk 12) - met meer dan 700 geregistreerde doden tussen januari en april 2021 (stuk 13)!

Er werd geen rekening gehouden met deze elementen, die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd.

Bijgevolg heeft verwerende partij een kennelijke appreciatiefout gemaakt, en haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten geschonden.

Op grond van het voorgaande is de bestreden beslissing illegaal en moet vernietigd worden”.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van de artikelen 52/3, §1 en 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 september 2020 een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming nam en dat het beroep tegen voormelde beslissing op 26 maart 2021 door de Raad werd verworpen alsook dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De gemachtigde verduidelijkt dit vervolgens door te stellen: *“inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 10/03/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is”*. Tot slot wordt aan de verzoekende partij een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek gegeven.

De verzoekende partij meent dat het bestreden bevel niet is gemotiveerd ten aanzien van haar gezondheidstoestand, alsmede haar privé- en gezinsleven. Zij stelt dat geen van deze twee punten worden gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat deze elementen echter van fundamenteel belang zijn in haar geval, dat er in het dossier een nota "art. 74/13 VW" is maar deze niet wordt vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten en de inhoud daarvan ook niet wordt samengevat in de motivering, zodat er niet kan worden vastgesteld dat ze deel uitmaakt van de motivering en dat er met de door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geviseerde elementen rekening werd gehouden, dat de Raad van State heeft geoordeeld dat de motieven kenbaar moeten zijn hetzij voor de beslissing wordt genomen, hetzij ten laatste met de eindbeslissing, dat het administratief dossier niet bedoeld is om de motivering aan te vullen, maar om die te staven en controleren, dat de elementen en de belangenafwegingen die door de verwerende partij moeten worden gemaakt, mede in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moeten worden uitgedrukt in de formele motivering, dat hoewel voormelde bepaling geen expliciete motivering vereist, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel dit wel impliceren.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Uit wat volgt, zal blijken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing gevolgen heeft voor het door haar voorgehouden gezinsleven met haar levenspartner en dat zij evenmin het bestaan van een beschermingswaardig privéleven aannemelijk maakt, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hieromtrent motieven op te nemen in de bestreden beslissing. Minstens toont de verzoekende partij, gelet op het voorgaande, niet aan welk belang zij heeft bij het betoog dat niet werd gemotiveerd over haar gezins- en privéleven.

Daarnaast stelt de Raad vast dat in het administratief dossier een nota "*Evaluatie artikel 74/13*" van 4 juni 2021 is opgenomen. Voorts blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de advocaat van de verzoekende partij het dossier heeft opgevraagd op 16 juli 2021 alsook dat het administratief dossier werd bezorgd op 1 juli 2021. Hieruit kan afgeleid worden dat de verzoekende partij voor het indienen van onderhavig verzoekschrift kennis had van voormelde nota waaruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Dit wordt eveneens in het verzoekschrift door de verzoekende partij bevestigd nu zij uitdrukkelijk aangeeft dat er in het administratief dossier een nota "*art. 74/13 VW*" bestaat. Daargelaten de vraag naar het al dan niet bestaan van een formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar betoog dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd over haar gezinsleven en de gezondheidstoestand, daar blijkt dat de verwerende partij deze elementen in rekening heeft genomen en de verzoekende partij voor het indienen van haar verzoekschrift op de hoogte was van de motieven hieromtrent, zodat zij zich er dienstig kan tegen verweren, wat zij betreffende haar gezondheidstoestand ook doet zoals zal blijken uit wat volgt.

Waar zij nog stelt dat de gezondheidsrisico's van de covid-19 pandemie niet geanalyseerd noch gemotiveerd werden, dat er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing en de termijnen voor de uitvoering ervan, dat er geen rekening werd gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten en met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus alsook verwijst naar de maatregelen in België ter bestrijding van het virus en het aantal gevallen en doden ten gevolge van het virus in El Salvador en meent dat geen rekening werd gehouden

met deze elementen, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.9.4., waaruit zal blijken dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij *in casu* gehouden was om rekening te houden met en te motiveren over de gezondheidsrisico's van de covid-19 pandemie.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De verzoekende partij beroept zich op een schending van het hoorrecht en de zorgvuldigheidsplicht, daar zij meent dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing werd genomen, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor haar met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd, dat de verwerende partij zich niet zorgvuldig heeft geïnformeerd over haar situatie, dat zij niet werd uitgenodigd om haar standpunt te uiten, niet op de hoogte werd gesteld van de bestreden beslissing die zou worden genomen door de verwerende partij en niet werd geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure.

3.5. Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van het principe '*audi alteram partem*' benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen

van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.6. De verzoekende partij meent dat zij, mocht zij effectief gehoord worden, meerdere elementen naar voor had kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden. Zij verwijst in dit verband onder meer naar de medische aandoening waaraan zij lijdt en waaraan zij op 28 juli 2021 zal worden geopereerd, haar privéleven, haar gezinsleven en de covid-19 pandemie.

3.7. Het gezins- en privéleven wordt onder meer beschermd door artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.7.1. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.7.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven en het familieleven van de verzoekende partij. In een nota *“Evaluatie artikel 74/13”* van 4 juni 2021 oordeelt de verwerende partij hieromtrent als volgt:

“Gezins- en familieleven: Betrokkene verblijft samen met zijn partner in België. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaarde tevens dat een neef in België verblijft, maar die maakt geen deel uit van de gezinskern. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Volledigheidshalve wijzen we erop dat de partner van de betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familieleden te hebben”.

De verzoekende partij betoogt dat het aan de verwerende partij is om het gezinsleven te respecteren en het koppel niet te scheiden doch betwist deze motieven niet. Zij maakt gewag van een leven in België met een levenspartner doch toont geenszins aan dat de bestreden beslissing zorgt voor een inmenging

in het gezinsleven nu zij niet betwist dat zij beiden het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg de gezinskern behouden blijft. Waar zij zou menen dat het bevel ten aanzien van haar niet langer staande kan blijven gelet op haar gezondheidstoestand waardoor er wel degelijk sprake zou zijn van een scheiding van het koppel, zal blijken uit wat volgt dat haar gezondheidstoestand in rekening werd genomen en de verzoekende partij niet aantoonde dat deze overwegingen foutief zijn, noch dat haar gezondheidstoestand het nemen van het bevel in de weg staat. Waar zij wijst op het opbouwen van een leven in België met haar gezin, wijst zij in wezen op het privéleven van haar en haar gezin in België.

3.7.3. Wat haar privéleven betreft, stelt de verzoekende partij dat zij haar familie- en privéleven in België heeft ontplooid, dat zij hier al meer dan één jaar is en er wil blijven omdat zij zich er thuis en geïntegreerd voelt, dat zij in die tijd haar leven in België weer heeft opgebouwd met haar gezin, dat zij altijd de toestemming heeft gehad om op het Belgische grondgebied te verblijven, dat zij wil en al het mogelijke doet om haar administratieve situatie sinds haar aankomst in het Koninkrijk te regulariseren samen met haar gezin, dat de tijd die zij op het Belgische grondgebied heeft doorgebracht haar in staat heeft gesteld haar voornaamste interesses te ontwikkelen en zich in België te ontplooien, dat zij sinds haar aankomst op het Belgische grondgebied sterke sociale banden heeft gesmeed en ontwikkeld, dat het feit is dat zij zich ook persoonlijk en professioneel in België wil inzetten, dat zij enkele maanden heeft gewerkt en momenteel als vrijwillig tuinman op een boerderij werkt en van plan is op 27 mei een opleiding te volgen.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Evenmin maakt zij aannemelijk dat haar tewerkstelling en economische activiteit beschermingswaardig zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij beperkt haar betoog verder tot de stelling dat zij haar leven in België heeft opgebouwd gedurende meer dan één jaar, dat zij hier wenst te blijven omdat zij zich er thuis en geïntegreerd voelt, dat zij in die tijd haar leven in België weer heeft opgebouwd met haar gezin, dat de tijd die zij op het Belgische grondgebied heeft doorgebracht haar in staat heeft gesteld haar voornaamste interesses te ontwikkelen en zich in België te ontplooien, dat zij sinds haar aankomst op het Belgische grondgebied sterke sociale banden heeft gesmeed en ontwikkeld, zonder stavingstukken bij haar verzoekschrift te voegen. Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Daar de verzoekende partij geenszins het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven aantoonde, blijkt *in casu* evenmin dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De verwerende partij diende *in casu* evenmin over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het loutere feit dat zij altijd de toestemming heeft gehad om op het Belgische grondgebied te verblijven en al het mogelijke doet om haar administratieve situatie sinds haar aankomst in het Koninkrijk te regulariseren samen met haar gezin, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

De Raad wijst er bovendien op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het

EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar het door haar opgebouwde leven in België en dit gedurende de relatief korte periode van iets meer dan één jaar, haar wens hier te verblijven, haar ontwikkelde sociale relaties in België sinds haar komst, haar tewerkstelling en economische activiteit en haar wens een opleiding te volgen, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven samen met haar partner niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

3.7.4. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

3.8. Volgens artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte gegeven worden als aan artikel 8 van het EVRM. De voornoemde bepaling stelt immers: *“Voor zover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.”* Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, blijkt evenmin een schending van de artikelen 7 en 52 van het Handvest.

3.9. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

3.9.1. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat gezien de verzoekende partij en haar partner met wie zij samen in België verblijft, beiden het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, de gezinskern behouden blijft.

Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij, mede gelet op hetgeen uiteengezet werd in punt 3.7.2., geenszins aan waarom haar gezins- en familieleden de *in casu* bestreden beslissing in de weg staat.

3.9.2. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij minderjarige kinderen in België heeft, zodat met het hoger belang van het kind *in casu* geen rekening diende te worden gehouden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de verwerende partij hierover in de nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 4 juni 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, stelde wat volgt:

“Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 13/05/2020) geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.”

3.9.3. Wat haar gezondheidstoestand betreft stelt de verzoekende partij dat zij aan een bijzonder medische aandoening lijdt waarvoor zij binnenkort zal worden geopereerd, dat zij lipomen in haar rug heeft, met een vermoedelijke liposarcom laesie, dat zij binnenkort naar het ziekenhuiscentrum van Libramont zal terugkeren om drie laesies in haar rug onder algemene verdoving te laten verwijderen, dat ook de postoperatieve evolutie van nabij zal moeten worden gevolgd, dat deze operatie aanvaard werd door Fedasil en zal plaatsvinden op 28 juli 2021, dat deze operatie de verzoekende partij verhindert het land te verlaten, ten minste binnen de vereiste termijn. Daarnaast stelt zij dat het duidelijk is dat zij haar partner nodig zal hebben om bij haar te zijn en voor haar te zorgen. Zij meent dat de op handen zijnde operatie haar verhindert om te reizen, althans binnen de vooropgestelde termijn en dat het verzuim om rekening te houden met haar medische situatie naast een motiveringsgebrek, een schending van artikel 3 van het EVRM vormt.

Betreffende het opwerpen van een motiveringsgebrek, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 3.2.

De Raad stelt verder vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in overweging heeft genomen. Immers stelt de verwerende partij hierover in de nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 4 juni 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, wat volgt:

“Gezondheidstoestand: In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 04/06/2021 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 04/06/2021 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Het medisch advies maakt samen de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt als dus apart en beveiligd bewaard. Zo er inzage vereist is, kan dit dossier mits een recente geschreven en gehandtekening toestemming van betrokkene opgevraagd worden via de dienst Openbaarheid van Bestuur. (...).”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming van 19 april 2021 medische documenten heeft gevoegd, dat de verwerende partij op grond hiervan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 19 april 2021 heeft ingetrokken en een medisch advies heeft opgevraagd bij een arts-adviseur vooraleer de *in casu* bestreden beslissing te nemen.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat geen rekening werd gehouden met haar medische situatie, zodat zij in die zin ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Door louter te specificeren wat haar medische situatie is en te stellen dat zij niet kan reizen door een geplande operatie en nodige postoperatieve opvolging en aldus niet in staat is het grondgebied te verlaten, minstens niet binnen de opgelegde termijn, weerlegt zij geenszins de overwegingen dat uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat er geen tegenaanwijzing is om te reizen en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. In zoverre zij de

tegenaanwijzing om te reizen distilleert uit een geplande operatie en nodige postoperatieve opvolging, gaat zij voorbij aan de motieven dat uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De verzoekende partij toont niet aan dat het voor haar omwille van haar aandoening onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst en aldaar de operatie en de postoperatieve opvolging te ondergaan. Zij toont evenmin aan dat de arts-adviseur ten onrechte heeft geoordeeld dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Gelet op het feit – zoals ook wordt overwogen in het onderdeel betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij in de nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 4 juni 2021 – dat zowel de verzoekende partij als haar partner het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten en de gezinskern behouden blijft, toont zij geenszins aan dat bij een terugkeer naar het land van herkomst haar partner niet bij haar zal kunnen zijn om voor haar te zorgen.

Voorts betoogt de verzoekende partij nog dat de nota enkel verwijst naar de mogelijkheid om te reizen en de behandeling verder te zetten in El Salvador, maar geen rekening houdt met de medische opvolging die aan de gang is in België en die verhinderd wordt door de uitvoering van de bestreden beslissing, dat de geplande opvolging hier wordt stopgezet, wat noodzakelijkerwijze een vertraging zal veroorzaken in de medische behandeling, ten nadele van haar gezondheidssituatie, dat er niet op afdoende en passende wijze rekening werd gehouden met haar medische situatie daar de verwerende partij zich beperkt heeft tot de vragen die zich bij de behandeling van een 9ter aanvraag stellen maar geen passende analyse heeft gedaan ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij verduidelijkt niet, behoudens de verwijzing naar de vertraging, op welke wijze de medische opvolging die heden aan de gang is verhinderd of stopgezet wordt door de uitvoering van de bestreden beslissing. Uit de nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 4 juni 2021 blijkt duidelijk dat de arts-adviseur heeft geoordeeld dat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar is in het herkomstland, zodat van een verhindering of stopzetting van de behandeling geen sprake is. Het loutere feit dat de medische opvolging heden aan de gang is in België en hier zal worden stopgezet bij de uitvoering van de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan het feit dat de noodzakelijke medische behandeling op zich kan voortgezet worden daar zij ook beschikbaar is in het herkomstland. De verzoekende partij toont niet aan waarom *in casu* de noodzakelijke medische behandeling enkel in België kan worden voortgezet. Waar zij stelt dat een uitvoering van de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze vertraging zal veroorzaken in de medische behandeling, ten nadele van haar gezondheidssituatie, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij stelt in haar verzoekschrift dat een operatie gepland staat op 28 juli 2021 en zij omwille van deze operatie het land niet kan verlaten binnen de vereiste termijn van dertig dagen, waardoor kan aangenomen worden dat de verzoekende partij reeds meer dan dertig dagen voor 28 juli 2021 kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing. Zij toont niet aan dat het voor haar niet mogelijk was/is om binnen die dertig dagen terug te keren naar het land van herkomst, waar zij slechts iets meer dan één jaar van verwijderd is geweest, en aldaar de nodige medische hulp te zoeken, nog minder toont zij aan dat het niet mogelijk was om reeds de nodige medische hulp vanuit België te organiseren. Evenmin toont zij aan dat een vertraging in de geplande operatie een dermate invloed heeft op haar gezondheidstoestand dat dit het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert. Bovendien blijkt ter terechtzitting dat de verzoekende partij op dat ogenblik nog steeds dient geopereerd te worden, zodat dan ook niet blijkt dat van enige urgentie gelet op haar gezondheidstoestand sprake was en dan ook niet aangetoond is dat de verzoekende partij omwille van haar medische situatie en haar geplande operatie in de onmogelijkheid was om gevolg te geven aan het bevel binnen de haar opgelegde termijn.

De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht met haar betoog de vaststellingen in de nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 4 juni 2021 betreffende haar gezondheidstoestand. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en/of van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9.4. Voorts stelt de verzoekende partij eveneens dat een verwijdering naar haar herkomstland gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de covid-19 pandemie over de hele wereld, dat er *in casu* geen rekening wordt gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten, met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de bestreden beslissing goed bekend bij de verwerende partij, dat in El Salvador het aantal gevallen toeneemt, zoals blijkt uit de grafieken, dat midden mei het aantal doden gestegen was tot 2158 met meer dan 700 geregistreerde doden tussen januari en april 2021, dat deze elementen een invloed hebben op de uitvoering van het bevel en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd. Eveneens betoogt zij dat de verwerende partij een

kennelijke appreciatiefout maakt en de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schendt daar de beslissing onvoldoende gemotiveerd is, aangezien de gezondheidsrisico's van de covid-19 pandemie niet geanalyseerd noch gemotiveerd werden, en aangezien er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing en de termijnen voor de uitvoering ervan, dat er geen rekening werd gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten en met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de bestreden beslissing goed bekend bij de verwerende partij en ook al heeft de bestreden beslissing aanzienlijke gevolgen voor haar. Zij wijst op de maatregelen voor de Belgische bevolking sinds 12 maart 2020 om tegen het virus te strijden, dat op 17/18 maart 2020 aangekondigd werd dat alle reizen buiten België nu verboden zijn, dat hoewel België op het moment van schrijven haar grenzen sinds 19 april 2021 weer opengesteld heeft en ook bars en restaurants weer open zijn gegaan, er voorzichtigheid geboden blijft, dat de Belgische autoriteiten nog steeds oproepen tot uiterste voorzichtigheid en de heropening van bars/restaurants en grenzen moet gebeuren met strikte naleving van de ingevoerde maatregelen, waarbij zij er specifiek in het kader van de heropening van de grenzen op wijst dat je om naar het buitenland te gaan een PCR-test moet doen en een formulier moet invullen en dat je een quarantaine moet doen bij terugkeer, dat er kortom een beetje flexibiliteit is maar geen versoepeling, dat niemand weet wanneer dit alles zal stabiliseren of eindigen. Zij vervolgt dat het aantal gevallen in El Salvador toeneemt, dat *medio* mei het aantal doden gestegen was tot 2158 met meer dan 700 geregistreerde doden tussen januari en april 2021, dat geen rekening werd gehouden met deze elementen, die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van het bevel en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. Zij maakt immers geenszins aannemelijk dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en op grond hiervan een medische behandeling nodig heeft. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. De verzoekende partij laat ook na om aan te tonen dat zij een risicopatiënt zou zijn. Het is dan ook niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in haar nota "*Evaluatie artikel 74/13*" van 4 juni 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekende partij te stellen dat er geen tegenaanwijzing is om te reizen, minstens toont de verzoekende partij, zoals ook zal blijken uit wat volgt, het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij werd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, daar de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Dat wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Waar de verzoekende partij in dit verband een heel betoog voert omtrent de covid-19 pandemie en meent dat haar verwijdering onmogelijk en gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de pandemie, wat zij zoals zal blijken uit wat volgt overigens niet aannemelijk maakt, kan de Raad slechts opmerken dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen, als hinderpaal tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, naar maatregelen die alle reizen buiten België verbieden nu deze maatregelen niet langer geldig zijn, zoals zij ook zelf aangeeft in haar verzoekschrift. Door voorts te wijzen op een 'moeilijkheid' om het grondgebied te verlaten en enkel te vermelden dat voorzichtigheid geboden blijft, dat de Belgische autoriteiten nog steeds oproepen tot uiterste voorzichtigheid en de heropening van bars/restaurants en grenzen moet gebeuren met strikte naleving van de ingevoerde maatregelen, waarbij zij er specifiek in het kader van de heropening van de grenzen op wijst dat je om naar het buitenland te gaan een PCR-test moet doen en een formulier moet invullen en dat je een quarantaine moet doen bij terugkeer, dat er kortom een beetje flexibiliteit is maar geen versoepeling, dat niemand weet wanneer dit alles zal stabiliseren of eindigen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst. Zij toont niet aan dat het voor haar niet mogelijk is om aan de nog steeds geldende regels in België of in het land van herkomst met betrekking tot reizen, zoals onder meer het afleggen van een PCR-test, het

invullen van een formulier of het volgen van een quarantaine, te voldoen. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet, en ziet de Raad niet in, op welke wijze de voorzichtigheid die geboden is bij de heropening van bars en restaurants en de maatregelen die bij deze heropening nog gelden, het nemen van het bestreden bevel of de uitvoering ervan verhinderen.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar verwijdering gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de covid-19 pandemie over de hele wereld, dat er risico's zijn die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, dat de situatie bij de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing goed gekend was, dat de premier op 12 maart 2020 de eerste maatregelen voor de Belgische bevolking heeft aangekondigd om samen het virus te bestrijden en op 17 en 18 maart 2020 de regering deze maatregelen officieel heeft verstrekt door middel van een persbericht, dat de maatregelen, genomen in een internationale inspanning om de verspreiding van het virus tegen te gaan, worden genomen zodat alle nationale spelers samenwerken om de volksgezondheid en de Belgische maar ook mondiale bevolking te redden, dat we ons bewust zijn van de verwoestingen die covid-19 al over de hele wereld en dus ook in El Salvador heeft aangericht, dat het aantal gevallen momenteel toeneemt in El Salvador en medio mei het aantal doden gestegen was tot 2158 met meer dan 700 geregistreerde doden tussen januari en april 2021, toont zij geenszins *in concreto* aan waarom het voor haar gevaarlijk is terug te keren naar het land van herkomst. Met haar algemeen betoog over de covid-19 pandemie maakt zij niet aannemelijk dat zij tijdens haar terugkeer naar haar land van herkomst besmet zal worden met of een aanzienlijk hoger risico loopt op besmetting met het covid-19 virus, noch dat zij, indien zij door het virus ziek zou worden, niet de nodige zorgen in haar land van herkomst zou kunnen krijgen.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing en de termijnen voor de uitvoering ervan, dat door de verwerende partij geen rekening wordt gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten en met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing de verwerende partij goed bekend en ook al heeft de bestreden beslissing aanzienlijke gevolgen voor haar verwijdering, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het voorgaande geenszins blijkt dat het voor de verzoekende partij omwille van de covid-19 pandemie onmogelijk of uiterst moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren. In zoverre zij meent dat de covid-19 pandemie een invloed heeft op de uitvoering van de bestreden beslissing, maakt zij minstens niet aannemelijk hoe dit het nemen van de thans bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden zodat zij geenszins aantoonde dat de verwerende partij er *in casu* toe gehouden zou zijn geweest om met de covid-19 pandemie rekening te houden. De Raad wijst er bovendien op dat indien de verzoekende partij meent dat het niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn of heden gevolg te geven aan het grondgebied te verlaten het haar vrij staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat zij actueel een dergelijk verzoek heeft ingediend.

De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de gezondheidsrisico's van de covid-19 pandemie diende te analyseren of hierover diende te motiveren.

3.9.5. Gelet op het voorgaande wordt *in casu* geen schending van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt noch van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Een kennelijke appreciatiefout blijkt in dit verband evenmin.

3.10. Nu de verwerende partij op de hoogte was van het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en hiermee blijkens de stukken van het administratief dossier rekening heeft gehouden voor het nemen van de bestreden beslissing en de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing gevolgen heeft voor het door haar voorgehouden gezinsleven met haar levenspartner en zij evenmin het bestaan van een beschermingswaardig privéleven aannemelijk maakt, noch aantoonde dat zij bepaalde elementen naar voren had kunnen brengen betreffende haar gezondheidstoestand die nog niet gekend waren bij de verwerende partij en die afbreuk hadden kunnen doen aan de gemaakte overwegingen en evenmin aantoonde dat de covid-19 pandemie haar verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst, maakt zij niet aannemelijk dat de door haar in het verzoekschrift aangehaalde elementen nog niet reeds gekend waren bij de verwerende partij of van aard zijn dat ze een invloed hebben op het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten en toont zij niet aan dat, had zij gehoord geweest over voornoemde elementen, de besluitvorming *in casu*

een andere afloop had kunnen hebben of de motieven van de bestreden beslissing verschillend zouden zijn geweest. De verzoekende partij haalt ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen andere elementen aan waarover zij gehoord had willen worden.

Haar betoog dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing werd genomen, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor haar met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd, dat de verwerende partij zich niet zorgvuldig heeft geïnformeerd over haar situatie, dat zij niet werd uitgenodigd om haar standpunt te uiten, niet op de hoogte werd gesteld van de bestreden beslissing die zou worden genomen door de verwerende partij en niet werd geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure, is aldus *in casu* niet dienstig.

Een schending van het hoorrecht, van het rechtsbeginsel "*audi alteram partem*" en van het "*recht op een eerlijke administratieve procedure*" blijkt aldus niet. Evenmin blijkt uit haar betoog aldus in dit licht een schending van de rechten van verdediging.

3.11. Artikel 24 van het Handvest – dat de verzoekende partij ook geschonden acht – heeft betrekking op de rechten van het kind. Aangezien de verzoekende partij geen kind is en zij ook niet aangeeft een kind in België te hebben kan geen schending van dit artikel worden vastgesteld.

3.12. Er kan op basis van de verstrekte toelichting en gelet op voorgaande vaststellingen tevens geenszins worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de verzoekende partij wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en de verwerende partij de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten miskende.

3.13. Evenmin blijkt dat de verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen het recht van de verzoekende partij op menselijke waardigheid, haar recht op leven of haar recht op menselijke integriteit, zoals bedoeld in de artikelen 1 tot en met 3 van het Handvest heeft aangetast.

3.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER